

Giới thiệu Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp

Truyện Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp của tác giả Tiểu Đào thuộc thể loại ngôn tình, truyện teen. Về nhà với sự mệt mỏi rũ rượi, nhìn thấy anh đang soạn bài tôi liền chạy đến ôm anh "Anh ơi! em không còn chút năng lượng nào"

"Anh là pin mặt trời của em!"

"Chỉ có như vậy thôi à"

"Là thầy, là bác sĩ, là ông bố, cũng là nội trợ và quan trọng chính là ông xã của em"

Nghe được điều đó, khuôn mặt đang quay vào lòng anh đỏ ửng không nói lên được lời nào!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Khi Người Khác Quan Tâm Quá Mức Khiến Mình Rung Động

Lớp tôi hôm nay không ai giải được bài đó, thầy Tôn liền bực tức nói

“Không biết cái lớp này có chuẩn bị bài vở hay không mà một bài đơn giản còn không biết làm là sao”

Tôi thì đang nghĩ: nếu thầy nói đơn giản thế thì này giờ em đã giờ tay làm bài rồi!

Tự nhiên thầy Tôn nhìn qua lớp một lượt rồi nhìn vào sổ điểm “MỊCH XUYỀN”

Tôi sững người ra... “Dạ Dạ”

“Còn dạ gì nữa lên bảng làm đi”

Tôi thì không biết làm, đã vậy thầy đang bực mình nên chắc chắn cũng bị ăn mắng rồi ghi vào sổ giờ B vì tội lớp không chuẩn bị bài rồi có tên tôi vào đó nữa là cuối tuần xếp loại khá nữa. Tôi cảm thấy tính trên tay đi đến bực giảng, nói nhỏ với thầy

“Thầy... nếu em làm sai.. thì thầy có viết tên em vào sổ không?”

Thầy nhìn tôi bảo “Em cứ làm đi”

“Không, thầy hứa là không viết tên em vào sổ đi”

Thầy dứt tay vào túi quần bảo “Em không làm thì thầy sẽ viết em vào sổ vì tội làm trái lời giáo viên”

Tôi sợ hãi quay lên bảng làm... phương trình $x+y=$ .. bla bla. Làm xong tôi xuống chỗ ngồi, thầy nhìn sơ lược bài làm một lần rồi bảo

“Mịch Xuyên, em đã có học toán bên ngoài không?”

“Dạ... em chỉ học toán trên trường của thầy mà thôi”

“Tôi dạy tệ lắm sao?”

Tôi cười tươi “có đâu thầy!”

Thầy cầm viên phấn bảo “Nếu không tệ sao mà sai hết thế này” thầy gạch bài tôi.

Lúc đó tôi bực tức đến phát điên, đã vậy còn quê nữa chứ. Lúc hết tiết, tôi chạy ra hỏi thầy “Thầy ơi, bài đó em không hiểu nên em không biết làm đây ạ chỗ thầy dạy không tệ đâu...”

Thầy nhìn tôi, xoa đầu “Chiều lên trường vào phòng giáo viên đợi tôi” Thầy đi mất.

Tôi chỉ biết đứng sững đó, cảm giác rất... hi hi.

2. Chiều hôm đó lên phòng giáo viên ngồi đợi thì thấy thầy đang cầm bản giáo án

“Em hãy làm hết tất cả các bài trong bản giáo án này đi. Có ai hỏi và trong phòng này làm gì thì cứ bảo thầy Tôn cầm tức em nhé.”

Lúc đó tôi cảm thấy chán ghét giờ cầm tức đó. Thế là ngày nào ngày nào cũng bị bắt làm bài tập. Từ ngày bị cầm tức đến giờ, thành tích môn toán của tôi cũng cao lên hẳn. Đúng là khổ thật nhưng được điểm cao là tốt rồi.

3. Tối tôi đi học về trên chiếc xe đạp, đi đến chỗ ngã ba thì bị tai nạn, tôi bị ngã xui tại đó mà không biết ai đã gọi nhầm số thầy rồi tưởng đó là ba tôi. Thầy đến bệnh viện thấy tôi bị băng bó chân. Thầy có vẻ lo lắng mới hỏi “Em đi đâu mà như thế này?”

Tôi xấu hổ che mặt lại, bác sĩ đến tiêm thuốc cho tôi. Nhưng từ trước đến giờ thứ tôi cảm thấy da cắt thịt là tiêm thuốc, tôi nắm chặt tay vào gối thì bỗng nhiên thầy nắm lấy tay tôi mà bảo “không sao đâu”. Cái nắm tay đó như liều thuốc giảm đau vậy, cảm giác rất khác lạ của thầy. Bác sĩ tiêm thuốc xong bảo rằng “Cháu chỉ bị nứt xương chân nên có thể xuất viện được nhưng một là đi băng nạn, hai là đi xe lăn”. Thầy mới nói với bác sĩ “Lấy xe lăn đi chớ bằng nạn cháu không quen”. Y tá đến đưa xe lăn cho thầy rồi thầy bế tôi lên xe lăn. Lúc đó thầy không khác gì ba tôi cả. Thầy đẩy tôi đến xe của thầy, rồi tiếp tục bế tôi lên xe. Xếp xe lăn lại và bỏ trong cốp xe hơi. Lên xe, thầy hỏi “Nhà em ở đâu”

“Nhà em ở chung cư XXX”

“Nhà em trên tuyến đường nhà tôi đó”

“Vậy sao? Gì ở em mới biết đó”

“Nhà tôi cách nhà em không xa đâu”

“Sao không xa?”

“Vì nhà tôi cũng ở chung cư đó mà chắc khác tầng nên không biết”

Đến nơi, thầy bế tôi lên xe lăn và đẩy tôi về nhà. Ba mẹ hỏi tiền viện phí đâu trả thì tôi bảo lấy bảo hiểm y tế đi khám. Thầy chào ba mẹ tôi rồi đi về. Sáng sớm đi học tôi cũng được thầy đưa đón đi. Nếu ngày hôm đó thầy ở lại trường thì tôi cũng ở lại trường, thầy đi về trễ một tiết thì tôi ngồi phòng giáo viên được thầy cho mượn máy chơi game của thầy. Lúc đó cả lớp tôi ai cũng thấy “Mịch Xuyên, cậu đã làm gì mà có người bố thứ 2 thế?”

4. Lớp sắp xếp riêng cho tôi một chỗ ngồi cuối để học dễ hơn. Đến tiết toán thầy dạy chậm lại để tôi dễ hiểu, có khi thầy đi xuống cuối lớp nhìn tôi rồi bảo “Tí nữa thầy ở lại trường nên cứ đến phòng của thầy, mở tủ cá nhân của thầy lấy máy chơi game chơi chỉ được 15 phút rồi đi ngủ đó.” (Vì phòng thầy Tôn ở tầng trệt không có lên lầu nên tôi dễ đi xe lăn)

Tôi quay lại bảo “Mặt khẩu cửa và mặt khẩu tử”

Thầy xoa đầu “Ngày sinh của em” Lúc đó, đứa bạn kể bên tôi nhìn sững người. Nó cứ káo nháo lên làm tôi khó xử quá nên mới dạ dạ.

Tí tôi đến văn phòng thì đúng thật, ngày sinh của tôi. Bỗng nhiên nghe tiếng gõ cửa, tôi mở cửa bảo “Sao cô?”

“Thầy Tôn nhờ tôi mang com đến cho em”

Cô ấy đặt com lên bàn rồi kèm theo liều thuốc “thầy còn bảo em phải uống thuốc đầy đủ. “Rồi cô đó đi ra. Tôi cũng cười cười rồi ngồi ăn com ngon lành, uống thuốc. No quá nên không lấy máy chơi game ra chơi nên tự sức mình lên giường nằm ngủ

(trong phòng thầy cô cấp cao đều có giường đơn để cho thầy cô ở lại trưa hay tối trực trường). Tôi đứng dậy một chân thì thầy Tôn vào phòng bế tôi lên giường luôn. Tôi hét hồn,... rồi lấy chăn che mặt “Ngủ đi,... tôi phải đi soạn giáo án” Thầy đến bàn dọn chén đĩa của tôi rồi quay lại bàn làm việc làm nghiêm túc. Tôi ơi! Mấy cô số sướng được phó hiệu trưởng quan tâm rồi... Lúc đó ngủ không được chỉ biết nhìn ngắm thầy. Từ lúc đó tôi mới biết “Tại sao lúc học toán IQ của mình lại tụt giảm. Đó là vì mình thích thầy dạy toán chán..?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Có Duyên Có Nợ thì gặp nhau

Khi vừa mới bước vào trường học cấp 3, tôi mong sẽ hòa đồng với bạn bè thầy cô và cố gắng học tập. Biết mình học lớp 10E3, cô Đinh Thoa là chủ nhiệm lớp tôi. Bạn mới rất là hòa đồng. Đi học được 1 tuần thì trường cần 1 học sinh đại diện toàn khối 10 phát biểu cảm xúc bước vào trường, tôi thì không quan tâm mấy chuyện đó cho lắm vì mình cũng không có may mắn để đại diện đâu. Cô Thoa nhờ tôi mang tập tài liệu đến phòng thầy phó hiệu trưởng, tôi lúc đó cũng cần lấy lòng thầy cô nên nhận lời ngay. Đến phòng phó hiệu trưởng ở cuối dãy hành lang tầng trệt thì thấy cửa khóa rồi không vào được. Bỗng nhiên thầy mở cửa từ trong ra bảo

“ Em là ai? “

“ Dạ cô Thoa nhờ em đưa tài liệu cho thầy ạ”

Thầy phó hiệu trưởng nhìn rất trẻ chắc cỡ 27 hay 28 gì đó. Mặc đơn điệu hai màu, áo trắng quần đen, mang cặp kính tròn nhìn rất bảnh trai. Đã vậy da thầy không trắng quá cũng không ngăm quá. Trên tay là chiếc đồng hồ nhỏ màu đen dây mảnh. Khi tôi chưa vào trường này, nhiều người đã bảo trong trường có thầy giáo dạy toán còn đẹp hơn ca soái ca trong truyện ngôn tình của mấy đứa. Lúc gặp tôi cũng ngỡ ngàng ra vì độ đẹp trai của thầy. Tôi bước vào thì không biết có cái bậc cấp chỗ đó nên vấp phải ngã nhào vào lòng thầy, thầy ôm lấy tôi. Tim loạn xạ, bối rối, ngưng thở .... “ Đi đứng phải cẩn thận chứ”

Tôi cúi xuống nhặt hết tài liệu rồi đặt lên bàn thầy và xin lỗi đi ngay. Thầy bảo đứng lại ngồi xuống ghế đối diện, rồi thầy cầm tờ giấy gì đó đưa cho tôi “ Em làm người đại diện khối 10 phải biểu cảm xúc mới bước vào trường đi “. Tôi sững sốt “ Em sao...”

“ Ồ, chứ còn ai vào đây “ Thế là tôi cầm tờ giấy về lớp. Nghe lớp bàn tán xôn xao, tôi cũng hiếu kỳ vào hỏi có chuyện gì. Quân Quân (bạn thân từ trung học cơ sở) vỗ bàn bảo “ cậu có biết Tào Mẫn không? “

“ Cái bạn ngồi sau lưng tớ á hả”

“ Đúng rồi, bạn đó được cô Thoa cho đi đại diện toàn khối 10 phải biểu đó “

Tôi mới ngạc nhiên hỏi “ Thế có được không? “

“ Không biết nữa” Lúc đó Tào Mẫn bước vô lớp có vẻ buồn bực gì đó. Quân Quân mới hỏi

“ Tào Mẫn, cậu có được đại diện không? “

Cô Thoa cũng bước vào lớp, cả lớp nhôn nháo lên. Cô đứng trước lớp bảo

“ Lớp chúng ta có bạn được đại diện phát biểu “

Quân Quân mới lên tiếng “ Tào Mẫn hả cô? “

Cô cười “ Không phải, bạn Mịch Xuyên được thầy phó hiệu trưởng đặc biệt chọn riêng đây”

Tôi ngại ngùng ... nhìn hướng khác. Cô còn bảo “ Cũng thật vinh dự khi lớp mình có bạn đại diện nhi. “

Lúc ra về, Quân Quân mới nói “ Này Tào Mẫn tức đến nỗi bẻ gãy bút chì đó “

Tôi cũng rối rắm ... không biết xử lý sao “ ... Chắc do mình”

“ Cậu ấy xinh đẹp, học giỏi, con nhà gia giáo có 3 đời làm bác sĩ. Không làm người đại diện cũng tức lắm chứ biểu “

Tôi thì đi xe đạp về nhà. Đến buổi khai giảng tôi được đứng dậy phát biểu một cách trôi chảy. Phát biểu xong, tôi chạy xuống chỗ ngồi thì thầy nắm lấy cổ tay tôi mà bảo “ Em ngồi cạnh thầy đi” Lúc đó tôi cứ như kẻ ngơ cuồng bị thuần phục vậy. Ngồi cạnh rồi ngại ngùng che mặt, lần đầu tôi lại ngồi hàng ghế giáo viên như thế. Hết lễ khai giảng, thầy bảo tôi về lớp nhanh đi. Tôi cũng gật đầu rồi về lớp với vẻ mặt như không biết chuyện gì. Về lớp học, cả lớp ai cũng ganh tỵ với tôi cả, còn bảo cảm giác thế nào. Cô Thoa vào lớp và có đi chung với thầy phó hiệu trưởng. “ Cả lớp im lặng “

Lớp im phăng phắc. “ Đây là thầy Tôn, Tôn Kỳ. Là phó hiệu trưởng của trường và đặc biệt dạy riêng lớp môn Toán. Bao nhiêu nữ sinh vỗ tay, còn mấy đứa con trai thì như muốn nói với cô là em không muốn học thầy Tôn vậy. Cô bước ra để thầy Tôn ở lại, thầy đặt cặp lên ghế và nhìn tôi rồi bảo “ Em học lớp này sao? “

Tôi đứng dậy “ Dạ.. “

“ Em tên gì? “

“ Dạ.. em tên Mịch Xuyên ạ “

“ Em lên đây “ Tôi bước lên chỗ thầy rồi thầy lấy trong cặp ra thứ gì đó.

“ Em nhắm mắt lại đi rồi giơ tay ra “ Tôi cũng làm theo rồi giơ tay ra. Thầy đặt cái gì đó lên tay tôi rồi nắm lấy vai tôi xoay người lại “ Em đừng mở mắt “ Rồi đặt tôi ngồi chỗ nào đó.

“ Em mở mắt đi “ Thì tôi thấy đang ngồi lại chỗ của tôi, trên tay là cây viết màu đen láy.

“ Tôi tặng em vì giúp tôi đại diện phát biểu. Nào chúng ta vào bài học “

Quân Quân ngồi cạnh tôi nó ríu rít lên cầm cây viết mà bảo “ Sao cậu sướng quá vậy”

Tôi bối rối quá không biết làm gì cả. Đó là lần đầu tiên tôi gặp thầy với trường hợp như thế.

Cảm giác như là “ Có Duyên Có Nợ thì gặp nhau “.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Những câu chuyện khiến tim tăng nhịp độ

1. Chân tôi thì đi được rồi nhưng không thể chạy nhảy được. Thầy thì vẫn chờ tôi đi học như ngày nào. Ngày hôm nay khối 10 thi HK1, tôi cũng chuẩn bị bài đầy đủ hết rồi. Đi trên đường, thầy Tôn mới hỏi “ Đã học bài hết chưa?”

“ Dạ rồi ạ! “

Đến trường, tôi tự mở cửa xe đi từng bước một. Thầy thấy tôi thế bẽ tôi đến tận phòng thi, cả trường nhìn tôi, ngại quá nên lấy tay che mặt rồi bảo “
Đừng làm thế, em tự đi được mà “

“ Sao mà tự đi được”

Đến phòng thi, tôi cúi mặt xuống bàn để khỏi dư luận. Quân Quân chạy vào bảo “ Cậu được thầy Tôn bế và tận phòng sao”

“ Ừ..” tôi miễn cưỡng trả lời.

“ Cả trường đồn ầm lên kia... cậu thật là “

“ Do chân ... “

Cô bước vào phòng thi “ Các em trật tự, chúng ta chuẩn bị làm bài “

Thầy Tôn cũng bước vào phòng, tôi cũng sững sốt ... thầy phát đề thi ra, đến bàn tôi, thầy điền sẵn tên cho tôi luôn. Tôi cảm thấy: Hình như thầy quan tâm quá mức rồi đó.

* BẮT ĐẦU VÀO THI

Tôi tập trung thi nghiêm túc. 40 phút đi qua, còn 1 câu nữa là tôi sẽ hoàn thiện hết bài. Bỗng nhiên cây viết hết mực, tôi rồi lên không biết làm sao. Tôi nhìn thầy Tôn, thầy Tôn nhìn tôi có vẻ ngạc nhiên “ CHuyện gì hả Mịch Xuyên “

“ Dạ... viết em hết mực ạ “ Thầy lấy trong túi ra cây viết mà hồi lâu thầy tặng tôi.

Tôi cảm ơn rồi làm bài. Kết thúc giờ thi tôi bước từng bước đến trả viết cho thầy, thầy nhìn tôi

“ Thầy đừng bế con nữa, con tự đi được “

Thầy không nghe lời bế tôi về xe lại, Trời ơi.. chắc tôi chết mất.

2. Do tối hôm qua tôi làm biếng quá không làm bài tập toán. Thế là sáng mai bị thầy gọi lên bảng dò bài kiểm tra vở bài tập. Tôi rụt rè lên đưa vở bài tập
“ Thầy ơi... “

“ Hà?”

Tôi cúi đầu “ Em xin lỗi ạ”

“ Chuyện gì chứ?”

“ Em chưa làm bài tập toán ạ “

Thầy mở vở bài tập ra nhìn sơ lược rồi cười “ Cả lớp, tiết trước thầy có giao bài tập về nhà không? “

“ DẠ KHÔNG “ cả lớp đồng thanh trả lời.

Tôi đứng dậy ... không biết nói gì, rồi cầm phấn lên bảng làm bài.

“ Em trung thực quá nhỉ! Mà em bảo em chưa làm bài tập thì xem như em không xem bài vở gì cả phải không? “

Tôi làm xong bài không biết đúng hay không nhưng vẫn cảm vờ

“Thưa thầy, em xin lỗi về chuyện em chưa xem bài vở kĩ lưỡng ạ!”

“Em về chỗ đi”

Thầy nhìn sơ lược bài tôi rồi bảo “10 điểm! Giờ cảm tức của tôi có hiệu quả rồi nhỉ!”

Bỗng nhiên Tào Mẫn giờ tay ý kiến “Thưa thầy, bạn Mịch Xuyên đâu phải học sinh yếu kém gì mà thầy chỉ cảm tức mỗi mình bạn đó, lớp 10E3 này còn 5 bạn yếu toán sao thầy không kèm? Đó có phải thiên vị không ạ.”

Thầy cười đứng nghiêm túc “5 bạn yếu đó lớp không báo cáo thì thầy đành chịu thôi. Với lại 5 bạn yếu đó có đi học thêm trên trường của thầy đâu. Nếu em nào có đi học thêm của thầy thì biết, thầy giảng thật chậm để mấy em dễ nắm kiến thức cũng như dạy kèm mấy bạn yếu đấy thôi. Em là lớp trưởng em không báo cáo giờ còn ý kiến gì nữa”

Tào Mẫn nhìn tôi với ánh mắt ... không biết diễn tả sao cho hợp đây. Cuối giờ nó bắt tôi ở lại lau bảng cho bạn chiều học. Tôi cũng đồng ý vì không vội vàng về cả, lúc lau bảng thì thầy Tôn cũng đi ngang qua đó nhìn tôi rồi vỗ tay “Em siêng năng đến nỗi cuối giờ tự nguyện lau bảng sao”

“Dạ... dạ hìhi ^^”

“Lau nhanh đi thầy chờ về” nghe mà ấm lòng.

3. Trường tổ chức cuộc thi chạy để nâng cao sức khỏe và tinh thần đoàn kết của từng tập thể. Bạn có biết rằng, tôi chưa bao giờ biết mình đã giờ tay tham gia đội chạy đường dài cả mà vẫn có tên tôi trong đó. Tào Mẫn ơi! Tôi có làm gì bạn đâu sao bạn đối xử với tôi như thế? Đành chấp nhận thi chạy thôi với vết thương chân đang dần hồi phục. Thầy Tôn biết tôi thi chạy cũng đứng tim vì chân tôi chỉ đang trong quá trình phục hồi. Tôi cũng bảo

“Coi như em tập đi đứng đi”

Cách ngày thi chạy 10 ngày, thầy Tôn mua những thứ có giàu canxi và chất xơ cho tôi. Ngày nào cũng lên sân tập ở trường để tập đi chạy tiếp sức. Khổ lắm chứ! Đúng là không làm gì cũng khiến người khác ghét.

Cái ngày chạy đó, tôi chuẩn bị tinh thần hết rồi. Thầy Tôn cũng nhìn xem tôi chạy.

1 2 3 BẮT ĐẦU * tiếng còi. Lúc đầu tôi chạy nhát, xong càng về sau tôi về ba, nhì ... rồi cuối cùng. Lúc đến nơi, tôi hết hơi thở rồi, thầy Tôn liền bế tôi lên phòng y tế ngay, tôi xỉu trên tay của thầy. Khi tỉnh dậy, Quân Quân mới bảo “Này... đã biết mình bị tai nạn mà sao cố gắng thi chạy làm chi?”

tôi hồn thức mà bảo “.. không sao hết”

“Cậu có biết thầy Tôn hô hấp nhân tạo cho cậu mấy lần cậu không tỉnh đến nỗi thầy kêu Mịch Xuyên mấy lần đấy.”

Tôi sững người ngạc nhiên, thầy Tôn bước vào, cả vật được mở ra một nửa cứ như là hồi nãy làm gì mà kiệt sức vậy. Tôi ngồi dậy “Em chào thầy ạ”

“Em cứ nằm đi”

Quân Quân đi ra, thầy Tôn ngồi xuống ghế “Em cảm ơn thầy ạ!”

“Không có gì hết, coi như tôi cứu học sinh của mình đi”

Thầy mỉm cười rồi nhìn bình chuyển nước của tôi rồi chỉnh cho nó chạy chậm lại xíu.

Thầy nhìn tôi, tôi cũng ngại ngùng lấy chăn che mặt.

“Tại sao thầy quan tâm em nhiều như thế?”

Thầy nhìn tôi “Vì em là người đầu tiên ngã vào lòng thầy”

Tôi đỏ bừng lên “Chỉ thế thôi sao”

“Em học yếu thầy muốn nâng đỡ em. Với lại em bị tai nạn nữa nên thầy cũng quan tâm em nhiều hơn”

“nếu em không ngã vào lòng thầy thì thầy có quan tâm em không?”

“Đã xảy ra rồi còn nếu gì nữa hả con nhỏ này”

Tôi ngại quá lấy chăn che hết mặt lại, vùi đầu trong chăn. Sao mà tim rung động thế này? Chẳng lẽ mình thích thầy Tôn thật sao? Thầy lấy tay xoa đầu tôi ngoài chăn “Em đi ngủ đi”

Ôi con tim!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gia Đình

Lúc tôi còn chưa sinh ra, do gia đình có sự xích mích với nhau về họ nội và họ ngoại nên ba mẹ tôi dọn ra ở bên Ngoại. Lúc tôi sinh ra rồi biết tôi con gái, bên nội càng gay gắt hơn. Có nhiều lúc tôi muốn hét lên cho thế giới “ Là con gái có gì là sai? Tại sao lại trọng nam khinh nữ? Nam với Nữ không phải cùng chung loại người sao? Con gái vẫn làm tổng thống được đó, vẫn làm bác sĩ, kĩ sư, đầu bếp, thợ may, giáo viên, công an...v.v đều được mà? Thế tại sao lại trọng nam khinh nữ? “ Mà thế giới chỉ trả lời cho tôi “ Vì họ muốn cháu đích tôn nối truyền “:) Khi tôi lên 7 tuổi, ba mẹ chuyển về nội sống. Tôi lên 11 tuổi, ở bên nội quá áp lực nên tôi tự để dành tiền, tự mua vé tàu hỏa đi về nhà ngoại sống. Ba mẹ biết được nên đòi về ngoại kêu tôi về, bên nội thì bảo cứ để nó ở đó đi. Từ lúc đó tôi ở với ngoại cho đến khi học xong trung học cơ sở, ba mẹ dọn ra chung cư ở riêng tôi mới về nhà lại. Khi về nhà lại mới biết mình có thêm đứa em trai. “ Mãn nguyện ý bên nội về cháu đích tôn chưa? “

Em tôi nó lên 6, tên là Hào Lưu. Tôi cũng chả ưa gì nó vì ba mẹ chiều chuộng quá nên đâm ra nó hư đốn. Cái hôm đầu tiên lên trường tôi khá bức xúc vì cô điểm danh tên là Mịch Xuyên mà không phải Hào Xuyên. Về nhà gần hỏi bố mẹ thì bà nội đi đổi họ cho tôi coi như chính thức tôi không có dòng họ gì cả. Từ lúc trong thai mẹ, bà nội đã bảo phá đi vì tôi là con gái, là tôi trong thai mẹ đã không có sự yêu thương bên gia đình. Đến lúc bây giờ cũng thế, khi biết được chuyện đổi tên, tôi khóc rất nhiều. Gia đình có thể đối xử như thế với tôi sao?

Ba mẹ không lo lắng gì chuyện học của tôi cả, năm học lớp 10 tôi đạt loại gì loại gì còn không biết, tôi cao bao nhiêu cân nặng bao nhiêu thì toàn là đo lường ước chừng. Tết đến vào nhà bà nội thì bị bà nội đâm chọt xia xói lên đến nỗi không ăn được bữa cơm gia đình tết ngon lành nên tết năm nào tôi đều về nhà ngoại ăn cơm với bà ngoại ông ngoại. Tối đến tôi khéo thành tích năm nay của tôi, khéo có thầy Tôn quan tâm con lắm. Ông ngoại khen ngợi thưởng tôi một quyển sách, tôi mừng rỡ cầm quyển sách mà cảm ơn. Bà ngoại xoa đầu tôi

“ Thế ở ngoài đó, bà nội và ba mẹ có quan tâm gì con không?”

“ Bọn họ đấy hả! Con có em rồi, em con năm nay lên 6 tuổi, con trai. “

“ Thiệt thôi con quá “

“ Dạ không sao hết á ngoại! Có em cũng tốt mà, con sống 1 mình mà không có em cũng buồn mà”

Mỗi lần bà ngoại gọi tôi “ Hào Hào “ là tôi lại muốn roi nước mắt, tôi không dám kể chuyện bên nội đổi tên họ tên tôi, sợ bà ngoại sẽ buồn phiền.

Có một năm, thầy Tôn chờ tôi về nhà ngoại, bà ngoại mừng rỡ ôm lấy tôi. Thầy Tôn chào cả nhà rồi ông ngoại cũng cảm ơn thầy tôi đã dạy dỗ tôi nên người. Thầy Tôn ở lại nhà ngoại tôi qua đêm cho đến hết Tết rồi chờ tôi về.

Có khi ba mẹ, em tôi về ngoại mà không báo cho tôi biết. Làm tôi ở nhà một mình không ai nấu cơm cả. Chỉ để lại tờ giấy “ 3 ngày gia đình về “ tôi cũng quen kiểu một mình thế này rồi. Tự nấu ăn, tự đi ngủ. Đến ngày thứ 2 không chịu nổi nữa nên mới lên nhà thầy Tôn ở.

Ngày của cha, trường tổ chức bố các học sinh tham gia ngoại khóa. Tôi thì cũng mong mình có ba để được cùng bạn bè, khi vừa đến nhà đưa tờ giấy mời cho ba tôi

“ Bữa đó ba và mẹ cũng lên trường em con nữa “

“ Dạ.. thôi khỏi cũng được ạ “ Tôi nắm chặt tờ giấy đi vào phòng coi như nãy giờ không nói gì.

Về phòng, cảm thấy bị tổn thương nặng nề. Ba đi cho em thế còn mẹ có thể đi cho tôi mà,... sao lại thiên vị như thế chó. Đến ngày của cha, ba tôi không lên trường. Bạn bè cũng hỏi này nọ tôi cũng phớt lờ mà bảo “ Không có thì cũng chết chóc ai đâu”

Tôi không chịu nổi nữa nên mới vào phòng thầy Tôn ôm mặt mà khóc. Khóc nức nở, khóc cho lòng bớt đau hơn. Tôi đáng lẽ ra không nên ra đời, đáng lẽ ra ngày 13 tháng 6 không sinh ra người như tôi. Lúc 7 tuổi, bà nội bảo rằng “ Mày đã sinh trúng ngày xui nhất đấy. Mày có biết mày sinh ra thứ 6 ngày 13 tháng 6 hay không? Hèn chi đã sinh ra nghiệt súc”

Chỉ mới 7 tuổi đã nghe những lời cay đắng như thế rồi. Thầy Tôn thấy tôi khóc, liền đưa khăn giấy bảo lau nước mắt đi. Rồi thầy dắt tôi ra ngoài trường cùng hòa đồng với mọi người. Khi cô Thoa đọc tên người nào thì hãy đi cùng ba người đó. Đến lượt tôi, tôi im lặng không lên tiếng. Thầy Tôn mới nói “ Mịch Xuyên đây! Tôi được ba Mịch Xuyên nhờ thay “

Cả lớp ồ lên. Tôi cũng sững sốt, thầy bế tôi lên rồi đi đến những trò chơi. Hôm đó vui lắm nhưng mà lòng vẫn nặng trĩu đầy thôi.

Khi tôi là sinh viên đại học Tài Chính, bà nội không khen gì cả mà chỉ nói “ Cháu gái nhà người ta ngành y còn không khéo khoang gì. Cháu nhà mình chỉ là đại học Tài Chính thôi mà sao làm lớn lên “

Tôi biết mà, gia đình không cho tôi động lực gì cả. Chỉ muốn tôi biến mất mà thôi.

Đến khi tôi làm công ty lớn, tôi không nói gì cho gia đình biết cả. Đến lúc em tôi đi thăm tôi ở chung cư thì mới nói với bà nội “Chị con làm trong công ty XXX, ở chung với thầy Tôn Kỳ hồi trước dạy chị con đi”

Bà nội mới kêu ba mẹ tôi, cắt đứt mối quan hệ tôi với thầy còn bảo tôi giấu chuyện làm công ty lớn. Còn bảo tôi không xem gia đình là gì nên mới giấu. Thầy Tôn bức tức quá đi gặp thẳng bà nội tôi nói chuyện mà thầy Tôn không nói tôi nghe trước. Khi về đến nhà, thấy thầy Tôn đã đứng trước cửa nhà, xách valy của tôi mà nói “Em được tự do rồi đó!”

Tôi lúc đó tuôn rơi nước mắt ôm chầm lấy thầy Tôn “..huhu..hực hực..”

“Nín đi nào, thầy sẽ dẫn ngoại em lên thành phố sống chung với chúng ta. Em chịu không?”

Tôi gật đầu ôm thật chặt. Đó không phải tôi không có hiếu với gia đình mà là tôi muốn gia đình phải hối hận khi đã khiến tôi rời khỏi nhà.)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Định Mệnh Sắp Xếp Rồi Nên Không Thể Thay Đổi Được

Năm nay tôi là học sinh lớp 11E3, thầy Tôn vẫn ám tôi đầy thôi. Tôi được cô giáo cho lên làm chức lớp phó nhưng tôi không muốn làm tí nào cả. Tào Mẫn thì đứng dậy bảo cô là bạn đó không muốn làm thi thôi. Tôi quay lại cảm ơn Tào Mẫn, nó mới nói “Đừng giả bộ nữa, nhìn chả hay gì đâu!”

Tôi mới bức tức đứng dậy đồng ý làm lớp phó. Lúc đó thầy Tôn cũng bước vào nhìn tôi, tôi không biết thế nào cả nên cũng im lặng ngồi xuống. Cô đi ra rồi thầy Tôn vào lớp mỉm cười

“Lớp phó đâu?”

Cả lớp im lặng, tôi cũng quên mình làm lớp phó. “Thầy bảo lớp phó đâu rồi!”

Quân Quân mới bảo “Mịch Xuyên ...” “Tôi mới tỉnh ra đứng dậy “Dạ!”

“Lên phòng thầy lấy sổ điểm lên đây! Để thầy làm 1 số việc”

Tôi chạy lên phòng thầy lấy sổ điểm, thấy trên bàn có tờ giấy chuyển trường. Lúc đó tôi đứng tim ... không muốn rời xa thầy Tôn tí nào hết. Đi về lớp mặt bí xị, thầy hỏi

“Chớ sao thế?”

Tôi chỉ gật đầu rồi về chỗ. Bữa hôm đó tinh thần rất trầm trọng. Không thể để thầy Tôn đi được. Tôi về nhà gặp ngay đứa em ở phòng khách “Chị đi đâu về đó?”

Tôi vào ngay bếp không nói cái gì cả, bắt đầu nấu mấy món rồi bỏ vào hộp com. Tôi làm xong lên nhà thầy ở tầng 7 (nhà tôi tầng 3 chung cư), đặt hộp com trước nhà cho thầy

“Mịch Xuyên phải không?”

Tôi hết hồn đứng người. “Em làm gì ở đây?”

“Dạ...dạ em đến đưa com cho thầy ạ”

Thầy mở cửa “Em vào đi!”

Tôi vào nhà cảm thấy lạ lẫm lắm. Nhà tông màu trắng, bước vào là có con cún lông xù nâu trước cửa. Nó dễ thương lắm, thấy tôi là liếm liếm vào chân tôi rồi hớn hờ lên. Tôi đi vào trong là thấy phòng khách có ghế sofa đen, tivi màn hình phẳng đời mới ấy nhỉ, trên bàn toàn là giấy tờ tài liệu. Tôi cầm hộp com đến nhà bếp. Mở ra sẵn sàng cho thầy, thầy vào bàn cầm đĩa mềm từng món “Ngon đấy chứ” Rồi ăn một cách ngon lành.

“Thầy ơi, thầy có gì muốn nói với em không?”

“nói gì hả em?”

“Thầy cứ nói đi! Nói những gì thầy cần nói với em “

“À bài kiểm tra của em tuần này rất tốt”

“Không phải cái đó, cái khác á “

“Ý em là sao? “

Tôi không thể moi được thông tin gì từ thầy nên mới “Thầy Tôn, nếu ai thích thầy thì sao? “

“Thì có tình cảm thì tiến, không thì từ chối “ thầy cười

“Thầy thích kiểu con gái loại gì? “

“Sao em hỏi nhiều vậy? “

“Thầy đừng có thắc mắc nữa, em thích thầy đó nên thầy đừng có chuyển trường .... vừa nãy em nói cái gì vậy nhỉ? “ tôi đập bàn mà nói:

Thầy Tôn đang uống nước mà nghe tôi nói mà phun cả nước. Tôi ngại quá không biết làm gì nên đành chạy về ai ngờ bị thầy bắt lấy “Chạy đi đâu đó!”

Tôi vùng vẫy để thoát khỏi tay thầy ra nhưng thầy bế tôi lên, quăng tôi lên giường đóng cửa phòng lại (Phòng thầy Tôn). “Thầy mở cửa ra đi”

“Em lặp lại những gì nãy em nói lúc thầy ăn cơm đi”

“Thầy đừng dỗi nữa, mở cửa ra cho em về “

“EM nói lại đi “

Tôi hết cách mà ấp úng nói “Em..em..em..haizz thật là.. Em thích thầy, được chưa mở cửa ra”

Thầy Tôn không mở cửa mà còn nói “Con nhò này, mới lớp 11 đã biết yêu rồi”

“THẦY CÓ BIẾT LÀ THẦY CHÍNH LÀ TÌNH ĐẦU EM HAY KHÔNG?”

Thầy sùng sốt mới chịu mở cửa cho tôi “Thật sao? “

Tôi che mặt mà gật đầu. “Thầy thì có gì đâu mà thích ... Nhưng mà thầy cũng thương em. “

Lúc đó tim tôi ngừng đập, chạy đến ngồi xuống ghế sofa “ vậy thầy đừng có chuyển trường được chứ”

Thầy mới cười đến ngồi sofa “Chuyển trường gì? “

“Thầy phải chuyển trường mà sao hỏi lại em”

“Có đâu,thầy vẫn là phó hiệu trưởng đảng hoàng mà”

“CHỖ CÁI TỜ GIẤY CHUYỂN TRƯỜNG TRÊN BÀN THẦY LÀ CỦA AI?”

“Của thầy Mã đấy! “

Lúc đó tôi tức điên lên, chạy đến bếp thu dọn đồ ăn lại “Em rút lại lời nói em thích thầy nhé”

“Này cái em kia sao nhỏ mọn vậy.”

Thầy ôm tôi vào lòng “Đừng thế chứ, mang đồ ăn dư về nhà là không nên. Để thầy ăn hết đi mà!”

Tôi hạnh phúc lắm. hihi không biết mình thích thầy từ lúc nào? Yêu đương phương thầy lúc nào? Nhớ thầy từ lúc nào? Quan tâm thầy từ lúc nào? Cuối cùng cũng hạnh phúc. Tôi vui sướng quá không biết nói gì nên cứ dúi đầu vào lòng thầy.

Đó là màn tỏ tình trớ trêu nhất của cuộc đời tôi, là mối tình đầu tiên và là lần đầu tiên tôi mở miệng tỏ tình người ta. Thầy Tôn ơi! Phước ba đời thầy đó!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Những câu nói Cool Ngầu khi lão Tôn ra tay

1. Trong thời khóa biểu, thứ 6 là cái ngày bận rộn nhất mà môn nặng không thôi. Nên đến ngày đó tôi đều chuẩn bị cho mình thanh socola trong người để ăn cho có sức. Nhưng hôm nay tôi bỏ quên mất, đành phải nhịn thôi. Đến chiều 1h đi học thể dục là cảm thấy hơi hơi mệt, đến 2h30 lên phòng giáo viên để kiểm tra sổ đầu bài tuần nay của lớp rồi ghi chép lại cuối tuần còn biết đường để nói. 4h phải qua phòng thầy Tôn lấy mấy bài tập ngồi làm, thầy thấy tôi xuống sắc rồi một mồi nên mới hỏi “Em sao thế?”

“Không sao không sao”

“thấy mặt em đang tái kia. “

Tôi cảm thấy chóng mặt, đứng dậy cầm đồng bài bỏ vào túi cá nhân của thầy rồi chào thầy đi.

Tiếp tục lết cái thân đến lớp Anh học thêm một tiết. Quân Quân mới hỏi “Cậu đã ăn gì chưa?”

Vừa hỏi tôi đã ngất xỉu. ....” Mịch Xuyên, sao lúc đầu em không nói em đói!”

Tôi tỉnh dậy đã ở trong phòng thầy Tôn “Em không muốn làm phiền thầy”

“Có ai lại cảm thấy người mình yếu làm phiền mình vì mấy chuyện này không? “

Tôi che mặt lại “Dạ “

“Dậy ăn đi này”

““ Sức khỏe của em. . . nó không tốt như bao người khác “

“Nên thầy mới yêu em hơn “

Nghe mấy câu này mà cảm động muốn tuôn trào nước mắt ~

2. Bản thân tôi là đã sống tự lập quen rồi, nên gia đình cũng chả thấy lạ lắm gì khi tôi khóa cửa phòng riêng của mình lại, tự nấu cơm vào phòng ăn,... v..v Có một lần hi hữu tôi quên khóa cửa phòng lại thì đưa em tôi vào phòng. Lục lọi, quăng cái này cái kia. Tôi về nhà thấy cảnh tượng phòng mình như thế liền hỏi “Phòng con ai vào vậy?”

Ba tôi liền bảo “Trước giờ con khóa cửa phòng ai mà vào?”

“Thế sao bữa bọn thế? “

Mẹ tôi mới nói “Chớ ai mà vào?”

Em tôi đi ra thành thoi, tôi mới nói “Hào Lưu, em có vào phòng chị không?”

Nó nép đằng sau lưng mẹ, “CHỊ HỎI EM CÓ VÀO PHÒNG CHỊ KHÔNG?”

“con lớn tiếng với ai vậy? “ba tôi nói

“Lớn tiếng với em mình là sai sao? Vào phòng người khác còn làm bữa bọn lên ai mà chấp nhận “

“Con quá đáng vừa thôi! Em nó còn nhỏ, không biết gì. . . “

“Nó nhỏ quá, chẳng lẽ không biết gì. Nó cũng biết ba nó, cũng biết mẹ nó, cũng biết đồ vật đó không được làm không được đụng mà gọi là không biết gì sao? “

“Con cái hỗn hào, dạy mày để mày cãi tao thế sao?”

“Ba mẹ dạy con sao? Nghe mà mắc cười ghê chưa. . . từ nhỏ đến giờ hai người nói một câu “Mịch Xuyên, ba mẹ xin lỗi con “ có bao giờ chưa. Hay chỉ biết có thêm đưa con trai vừa lòng bà nội rồi con chỉ là đứa đáng tất tở khi đẻ ra. “

“Em nó đụng phòng mày xúi mày rần rần lên. Tao nuôi mày ăn học về cãi cha cãi mẹ thế sao? “

“Ông bảo ông nuôi tôi ăn học sao? Nếu ông tính toán với tôi như thế thì từ đây về sau tiền học phí đừng đưa đồng nào cả để tự tôi đi kiếm tiền tự nuôi tôi. Không ngờ ba mẹ lại tính toán đến cả chuyện đó. Hao Lưu, ba mẹ của em tốt lắm nên cố gắng sau này đừng để họ hối hận nhé.” Tôi vào phòng mà khóc. . . . oke phá phòng không tồi.

Thế là từ đó tôi đi làm thêm kiếm tiền, làm trong 1 quán coffe ở đối diện cây đèn giao thông.

Có một lần thầy Tôn đi coffe ở đó thấy tôi liền kéo tôi ra ngoài “Mịch Xuyên em làm gì ở đây?”

Tôi thì không biết nói gì, “em làm gì ở đây nói thầy nghe”

“Em đi làm thêm để có tiền nuôi bản thân vì ba mẹ...”

Thầy Tôn thấy tôi như thế cũng lo lắng ảnh hưởng việc học của tôi nên đã cung cấp tiền cho tôi đi học. Tôi cũng cảm thấy ngại nên vẫn tiếp tục đi làm. Rồi cũng bị phát hiện thế là bế tôi lên xe chở tôi về với nhà. Ba mẹ thấy tôi mặc đồ phục vụ cũng không nói gì, thầy Tôn mới hỏi ý kiến gia đình là chuyển tôi sống chung với thầy. Ba mẹ thì bảo để bữa nào quyết định thế là ba mẹ lại đi hỏi ý kiến bà nội. Cũng biết KQ rồi đó, bị chữ cho tan tành. Thầy Tôn đưa ra ý kiến thêm là 1 ngày ở nhà thầy Tôn còn tôi về nhà ngủ. Bà nội bảo được.” Nếu sau này Mịch Xuyên có đẻ bà một mình thì đó là lỗi của bà chứ không phải đứa cháu bất hiếu nhé. Thừa bà tôi về. “thầy Tôn đứng dậy nói:) Có sinh ra tôi đâu mà quản làm như cháu bà như vàng bà thương nhất nhà vậy.

3.Là một lớp phó của lớp nên có quyền ý kiến bạn này bạn kia như thế nào hay ra sao. Mà hôm nay không biết do sắp đến ngày “Đầu” hay sao ý kiến của thầy Tôn trước bao nhiêu người. Lúc mà ý kiến thầy Tôn chưa trả bài kiểm tra từ 2 tuần trước thì thầy tỏ vẻ khó chịu rồi bảo “Mấy bữa hôm nay nhà thầy mới kết nạp thêm thú cưng nên quên mất trả bài cho cả lớp. Thầy hứa mai trả cho cả lớp. “Tào Mẫn đứng dậy “Thầy Tôn, nhà thầy nuôi con gì mà đến nỗi thầy quên trả bài” Thầy cầm điện thoại giờ lên nhật ký các cuộc gọi, 1 hàng là chữ “Bà Xã

Bạn đang đọc truyện *Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Hành Trình Đi Đến Sự Nghiệp Vinh Quang và Tình Yêu Đích Thực

Tôi năm nay lên lớp 12 chuẩn bị cho mùa ôn thi đại học gay gắt nên quên bản thân mình. Kiệt sức nhiều lắm! Thế là xin ba mẹ qua ở nhà thầy cho dễ học bài thi ba mẹ cũng đồng ý chứ bà nội thì chưa. Trong thời gian ôn thi đó cứ như là đang trong ngục mà được nhà tù cho đồ ăn ngon lành (ý nói thầy Tôn kèm tôi thi đại học á). Có hôm luyện thi đến tận 12h đêm, tôi ngủ gục trên bàn, thầy Tôn thấy thế bế tôi vào phòng ngủ trên giường thầy. Sáng sớm đi ra phát hiện thầy ngủ trên ghế sofa với chân mông. Tôi thì lo quá nên chạy dò phòng lấy chăn ra đắp cho thầy “Tôi giờ chắc thầy lạnh lắm “Thầy tỉnh dậy nắm lấy tay tôi, tôi hết hồn, thầy kéo tôi lại làm tôi ngã vào lòng thầy “Một chút thôi! ... Ấm rồi”

lúc đó tim tôi loạn xạ lên, chỉ biết im lặng. Cuối cùng tôi tự giác đứng dậy vào bếp chuẩn bị bữa sáng rồi thầy lấy xe chở tôi đi học.

Đến ngày thi, thầy chở tôi đến trường thi, cả trường ai cũng chào đón lên mà cứ bảo tôi là con phó hiệu trưởng. Tôi bỏ mặc lời nói đến thẳng phòng thi.

QUA NGÀY THI ĐẾN THỜI GIAN CHỜ KẾT QUẢ

Trong quá trình chờ kết quả tôi không có ngày nào bước ra khỏi nhà. Tôi nhắm mắt viết số báo danh ... “AAAAA...” Tôi chạy lên nhà thầy Tôn, vừa mới ở cửa tôi ôm chầm lấy thầy

“Thầy ơi em đậu rồi, em đậu rồi”

Thầy cũng mừng rỡ ôm tôi.

2 THÁNG HÈ TRÔI QUA

Tôi phải cấp tốc đi đến thành phố X để học đại học quốc gia tài chính. Vì quá nhớ thầy nên học đại học được 1 tháng tôi để dành tiền về lại nhà thầy rồi ở qua đêm. Hì hì hạnh phúc lắm đó.

Hết năm nhất rồi đến năm hai, do gia đình không lo lắng tiền học phí cho tôi nên tôi phải đi làm thêm, tôi quyết định nộp hồ sơ đăng ký học bổng.

Đến cuối năm 2 mới biết tin tôi được nhà nước cấp đi du học Nhật 2 năm. Biết là xa thầy ... nên lúc đi về nhà thầy tôi buồn lắm. Ôm thầy khóc sướt rồi còn bảo hối hận khi đăng ký học bổng. Thầy khuyên tôi nên đi để có lợi cho cuộc sống. Tối hôm đó là buổi tối cuối cùng tôi ở bên thầy, nằm trong lòng thầy mà ngủ hết đêm. Khoảng cách xa quá, không nắm tay nhau được, không ôm nhau được. Yêu xa cứ như thử thách cho nhau có yêu bản thân được không.

Sáng mai tôi lên đường đi đến Tokyo Nhật Bản.

Trong khoảng thời gian học tại Nhật tôi vô cùng nhớ thầy, nhiều đêm khóc ròng rã muốn về với thầy.

Đổi mới tôi, đàn ông tốt là người né tránh các cuộc tiếp chuyện của phụ nữ và nói với người con gái mình yêu “Anh đã từng và muốn tìm kiếm em trong biển người mê mông này nhưng trớ trêu thật, đâu đâu cũng là hình bóng của em mà không có em ở đây! “. Anh ấy đã làm thế.

Tôi từng nghi ngờ trong 2 năm đó anh sẽ kết hôn với ai đó, yêu ai đó nhưng ngược lại. Anh ấy tàn nhẫn với học sinh và không bao giờ nhìn thẳng khi tiếp xúc với phụ huynh, giáo viên nữ. Bạn tôi còn bảo “ Từ khi cậu đi đại học, ông ta như kiểu nếu như phụ nữ có đứng trước mặt ông ta thì ông ta sẽ bóp cổ người phụ nữ đó đến chết bằng đôi mắt lạnh băng, hành động cử chỉ vô tâm, luôn khoác lên mình nỗi u ám. “

Tôi cảm thấy mình thật may mắn vì đã khiến thầy gặp tôi, đã khiến tôi gặp đúng người.

Thầy ấy thay đổi đến kì lạ, không mang kính nữa mà chuyển sang mang kính áp tròng cận nhìn bánh trai tí ra, còn mang theo sổ tay bên mình trong đó có kẹp bảng tên của tôi thời đi học. Anh ấy khiến tôi tin tưởng tuyệt đối!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Yêu xa khó lắm!

1. Lúc tôi ở đại học năm nhất, tôi đã lo lắng thầy sẽ yêu ai đó bỏ tôi nên hay gọi điện hỏi những đứa bạn, đứa bạn đó nó cũng cảm thấy tôi phiền nên tôi không gọi nữa. Quân Quân có đứa em năm nay lên lớp 10 nên tôi hay gọi nó. Nó bảo với tôi rằng năm nay trường có 3 cô giáo nữ trẻ trung xinh đẹp được bao nhiêu nam sinh trong trường theo đuổi và còn trong tổ của thầy Tôn. Còn có khi thầy dầm mưa đến trường chỉ để dạy thay cho các cô đó vì cô đó bệnh. Trong đó có cô Lan vô cùng xinh đẹp luôn, thầy với cô đó như bóng với hình vậy. Thế là tôi bắt đầu ghen lên, gọi điện cho thầy “ Thầy Tôn thầy đang làm gì đó * Nghe tiếng ồn ào bên đầu dây bên kia * “

“ Hôm nay tổ thầy mới lãnh lương nên mới đi ăn á. “

“ Có bao nhiêu cô giáo, bao nhiêu thầy giáo ”

“ Chỉ có thầy với thầy Trung là thầy giáo còn bao nhiêu là... “

“ Thầy về đi... về gấp cho con. Con không muốn thầy ở đó.”

“ Sao chứ? Em bị sao vậy?”

“ Thầy không nghe lời hăm... “ Tôi cúp máy.

1 lát sau thầy gọi lại “ Em bị sao thế?”

Tôi không nghe tiếng ồn nữa “ Thầy đang ở đâu ”

“ Trong nhà WC Nam của quán “

“ Tại sao thầy chưa về...?”

“ Em bị sao thế? Sao hôm nay gắt với thầy thế ”

“ Thầy cứ tiếp tục vui chơi của thầy đi em không làm phiền nữa ”

Tôi cúp máy nhanh. Bỗng nhiên gọi tiếp “ EM BẢO THẦY ĐỪNG GỌI NỮA ”

“ Mịch Xuyên ... cậu sao vậy? “

“ Quân Quân sao? “

“ Chuẩn bị chưa?”

“ Chuẩn bị cái gì? “

“ Ngày mai mình đi về lại trường do 3 ngày nữa là ngày tụ họp sinh viên về trường thăm thầy cô mà ”

Tôi nghĩ trong đầu là cơ hội lớn nên đi về ngay. 3 ngày sau tôi đến trường, khoác trên người là đồng phục trường Quốc Gia Tài Chính đầy hãnh diện. Tôi đi nhìn xung quanh xem thầy Tôn đâu.))) Oke ồn! Thầy đang nói chuyện với cô nào thế? Em của Quân Quân chạy đến tôi liền bảo “ Chị Mịch Xuyên ... à thầy Tôn với Cô Lan đấy mà “

Tôi bực tức nắm lấy tay em của Quân Quân (em Quân Quân tên Quân Đào) đến giữa sân trường “ Em chỉ 2 cô còn lại đi “ Thế là nó chỉ hai cô kia mặc áo sơ mi trắng dài tay đang cầm tài liệu đi đến thầy Tôn. Tôi càng bực tức thêm. Tôi đi đến chỗ thầy Tôn “ Thầy ... “

Thầy Tôn nhìn tôi, lúc đó cả hai như Tôn Ngộ Không 1000 năm dưới chân núi đẽ gờ gập Đường Tăng để lấy bùa chú ra để nhấc chân núi lên vậy. Tôi tỏ vẻ mặt bức tức, cô kia hỏi

“ Ai Thế thầy Tôn? “

Thầy đẩy hai cô đó ra nhìn tôi từ đầu đến chân rồi nắm lấy tay tôi kéo vào phòng. Tôi hét lên

“ Đau con... thầy giấu con chuyện gì hả... thầy.. “

Tôi đứng trước mặt thầy, vừa khóc vừa đánh thầy Tôn “ Thầy với cô đó vui về thật, ... “

Thầy im lặng để tôi làm gì thì làm, rồi tôi ôm thầy mà bảo “ Em nhớ thầy”

Thầy cũng ôm tôi “ Em ghen đó sao? “

Tôi đẩy ra “ Em làm gì mà... “ thầy hôn tôi ngay má “ Biết ghen rồi! “

Tôi đỏ cả mặt, thế là tôi bót khóc, thầy dắt tôi ra trường rồi 3 cô đó hỏi ai thế mà thầy Tôn nắm tay thế kia. Thầy cười mà trả lời “ Đây là Mịch Xuyên, sinh viên đại học năm nhất trường Đại Học Quốc Gia Tài Chính X, là học trò tôi thầy thương nhất cũng là người thầy yêu nhất. “

3 cô đó cười rồi bảo “ Thì ra con nhỏ trong bức hình thầy hay để trên bàn làm đó sao? “

Thầy bảo “ ừ “ lúc đó tôi cảm thấy mình trẻ con và quá đáng khi chả biết gì mà đánh thầy còn ghen tuông đủ thứ. Ngốc thật!

2.Có một lần tôi đang du học ở nhật của năm 3, lúc đó đã 3h giờ sáng bên Tokyo tôi nhận cuộc gọi của thầy. Bật máy lên nghe tiếng thầy thờ gấp “ Mịch Xuyên, chừng nào em về? “

“ Thầy sao thế... thầy có sao không? “

“ Thầy ấy hả... thầy không sao hết” Thì ra là thầy đang say

“ Thầy đi ngủ đi, thầy say rồi”

“ Thầy không có say... chừng nào em về? “

“ 1 năm ... nữa ạ..” Lúc đó cổ họng nghẹn ngào không nói nên lời

“ Thầy muốn gặp em “ Hình như thầy đang khóc thì phải

“ Khóc sao... thầy đừng có như thế..”

“ Thầy nhớ em...ở đây thầy không tìm thấy ai giống em cả... em về đi...thầy nhớ em lắm Mịch Xuyên của thầy. 1 năm nay thầy cô đơn lắm rồi... “

“ Thầy Tôn...” không biết nước mắt từ đâu mà nó ướt hết cả mặt.

“ Thầy không có say...thầy còn tỉnh để nói với em là thầy nhớ em mịch xuyên. “

“ Thầy Tôn, em cũng nhớ thầy nhưng mà em phải lo cho sự nghiệp của em xong rồi chúng ta bên nhau. ... Em xin lỗi thầy.. “

“ Không sao không sao... em cứ tiếp tục ... sự nghiệp đi” * BÍP BÍP..”

Tôi lúc đó khóc sướt mướt và quyết định làm thêm để quay lại gặp thầy lần cuối và tiếp tục sự nghiệp. 2 Tuần sau, thầy Tôn đến trường một mình lúc chiều, thầy một đứa học sinh nào đó đứng dưới phòng của mình, thầy vội vàng mở cửa thấy tôi đang ngồi ngủ trên giường, kèm theo 2 vali ở bên cạnh. Thầy nhìn tôi nhào đến ôm “ Đúng rồi Mịch Xuyên của thầy... “

Lúc đó tôi mơ màng trong giấc ngủ nên tưởng là mơ... cũng ôm lấy thầy rồi thiết đi lúc nào không hay trong lòng thầy.

3.Hôm nay tôi kết thúc hành trình du học của tôi. Về đến nhà tôi gặp đứa em của tôi, à năm nay là lên lớp 12, nó nhìn tôi rồi nói “ Du học về rồi kìa” ba mẹ tôi ra nhìn tôi “ Tốt rồi vào nhà chuẩn bị ăn cơm nhà đi. “ Tôi quay lại nói em tôi “ Em được học bổng du học như chị đi rồi mới nói chuyện với chị kiểu đó nhé. “ Tôi vào phòng 1 cách nhanh chóng. Tôi chạy lên nhà thấy thì thấy con cún hỏi đó còn bé giờ đã lớn thế này rồi ư, vào đã thấy thầy đang nấu ăn.. thầy nhìn tôi cũng bình tĩnh “ Ngồi xuống ăn chung này “

Tôi ngồi xuống bảo “ Thầy ơi, em tốt nghiệp rồi”

Thầy không ăn được nữa mà bế tôi lên giường ôm hun đủ thứ.. “ Tốt nghiệp rồi tốt nghiệp rồi”

Ahihi hạnh phúc quá đi.

Chương 9: Kết Hôn, Chung Một Nhà, Trai Hay Gái?

1. Cái ngày tôi dọn ra khỏi nhà ở chung với thầy (bà ngoại ông ngoại tôi lúc đó không thể sống trên thành phố được nên chỉ có hai người sống chung thôi) tôi vô cùng hạnh phúc và cảm giác mình là chủ chìm nhỏ nốt trong chiếc lồng sắt được người khác thả tự do vậy. Nhưng về nhà nhiệm vụ làm việc nhà rõ ràng đang hoành. Cứ trưa thứ 2,4,6 thầy sẽ chuẩn bị cơm trưa chạy qua công ty tôi ăn cùng tôi, còn trưa thứ 3,5,7 tôi làm giống thế. Thầy cô trong trường còn hỏi chừng nào kết hôn nữa chứ ... ngại chết đi được! Có một hôm thầy không đến công ty tôi, tôi bực mình gọi điện rất nhiều lần thầy không đến. Tôi đi xuống công ty thấy thầy đang mặc áo vest rất chỉnh tề, mạng kính gọng sắt mà hồi lâu lần đầu tiên tôi gặp thầy ở cửa phòng.

“thầy làm gì mà mặc đồ chỉnh tề thế!”

Thầy bế tôi đi ra khỏi công ty “Thầy thả con xuống người ta nhìn kia... thầy ơi”

Rồi thầy bế tôi lên xe và đi khỏi công ty, ai nấy đều nhìn theo làm tôi đỏ mặt.

“Em chưa xin phép trưởng phòng..”

“Thầy xin rồi...”

“Thầy đưa con đi đâu...”

Đến trước nhà thờ thầy dừng lại kéo tôi vô nhà thờ. “Thầy tính làm gì hả?”

Trong nhà thờ không có bóng ai hết, thầy nắm lấy tay tôi nhìn tôi

“Chúng ta quen nhau cũng được 5 năm, buồn cũng có, cãi nhau cũng có, vui cũng có nhưng chưa có chiếc nhẫn vào trong tay em cả” “Thầy lấy trong túi ra hộp nhẫn mở ra cầm chiếc nhẫn đeo vào ngón tay của tôi. “5 năm qua! Anh chỉ muốn làm thế này với em”

Tôi có nghe nhầm không “ANH HHHH” xưng hô kiểu gì kì vậy? Tôi cũng ngại ngùng mà bảo

“Sao xưng hô anh thế?”

Thầy giờ bàn tay của thầy lên “Cưới anh nhé?”

Lúc đó tim loạn xạ hết... chỉ biết ôm thầy rồi khóc thét lên vì quá hạnh phúc.

2. Trong ngày cưới, tôi mặc trên người bộ váy trắng do chính tay thầy chọn và mua, không thể đánh giá thấp mắt thẩm mĩ của thầy được. Rất đẹp! Ngày cưới đó tôi được ông ngoại làm người dắt tôi vào bên chú rể, ba tôi không đi lễ cưới tôi vì bực tức tôi đã làm thế với ba. Còn mẹ, em và bà nội đi nhưng với thái độ không xem lễ cưới này ra gì. Thầy Tôn cũng hiểu gia đình tôi nên cũng tỏ ra tự nhiên. Đến lúc cô dâu phải đến từng bàn tiệc nâng rượi chúc mừng thì đến bàn của mẹ và em, bà nội thì họ lấy giấy chùi miệng rồi bảo “Ăn no rồi về thôi, chúng tôi không cần tiền mừng nhĩ” quăng thẳng giấy chùi miệng vào mặt tôi. Thầy Tôn đi lên bảo

“Mịch Xuyên có phải cháu gái nội của bà không?”

Bà nội cười đáp “Đã là con gái thì không phải cháu ta?”

“Mịch Xuyên, đây có phải bà nội em đâu em mời làm gì, em đang trí rồi sao bà nội em chết lâu rồi”

Mẹ tôi bảo “Này cậu kia, cậu là con rể tôi mà cậu hành xử ăn nói thế với bà nội vợ của cậu thế sao?”

“Đó là bà nội vợ của cháu sao cô?;) Cô cũng đâu xem Mịch Xuyên ra gì thì không phải mẹ chồng cháu nên làm ơn;) đi khỏi đám cưới này ngay để trả lại sự trong sạch của môi trường này.”

“Cậu dám nói năn với tôi thế sao? “Mẹ tôi bực tức tính tán thầy Tôn nhưng thầy nắm lấy tay lại bảo “Đã là mẹ của Mịch Xuyên thì lúc đầu vào đám cưới phải hỏi con gái mình có cảm thấy hạnh phúc hay đã chọn đúng đắn chưa chứ không phải vào đám cưới chỉ biết tìm chỗ mà ngồi rồi ăn như ở nhà.”

Thầy Chu đứng dậy bảo “Đúng rồi, mẹ kiểu gì thế hả? Đã sai mà còn nói thì càng sai thêm”

Cô Thoa cũng đứng dậy “Giờ tôi mới biết tại sao nhiều lần Mịch Xuyên đến lớp mà mắt vẫn đỏ là sao rồi? Gia đình mà vẫn cổ hủ, trai hay gái vẫn là con người chứ đâu phải yêu quái gì mà đối xử như thế hả?”

Em tôi “Thầy cô đừng nói thế, không biết gì thì đừng phán xét gia đình cháu”

Thầy Tôn nghiêm người “ Gia đình em tôi nắm rõ trong lòng bàn tay đây. Năm nay em rớt cả 2 nguyện vọng đại học mà em còn trở giọng nói chuyện với Mịch Xuyên hỗn hào nữa chứ”

Thế là cả 3 không chịu nổi nên đành bỏ về. Thật là mệt mỏi!! Đám cười của tôi mà còn phá được!

3.”Anh muốn sinh một đứa con? “

“Trai hay gái?”

“Miễn sao nó là con chúng ta là được! “

Lúc đó tim tôi ngưng đập, thầy đã ôm tôi vào lòng mà bảo “Chỉ cần nó kêu ba ba ma ma mỗi ngày là được!”

Tôi xúc động vô cùng. Ai ngờ ngày mai nhà tôi đã có một đứa con kêu baba mama mỗi ngày.

“Trời đất mưa chi con búp bê điện từ này vậy?” Thầy kêu lên

“Thì anh bảo chỉ cần có đứa con kêu ba ba ma ma mỗi ngày mà?”

Nhớ đời anh chưa chớ nói sai sự thật =)))

Bạn đang đọc truyện *Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chuyện vui và chuyện buồn, anh muốn nghe chuyện nào?

1.Tôi hôm nay được nghỉ 1 ngày vì công ty kỉ niệm 15 năm thành lập và tối tôi phải đi đại hội. Tôi cũng ngỡ lời gọi thầy đi cùng tôi nhưng tối đó thầy có việc soạn giáo án. Nên đành phải đi 1 mình tôi nói “Em đi 1 mình lẻ loi cô đơn một mình gái có chồng cứ như không chồng một mình đón taxi để đi rồi trong công ty có nhiều thực tập mới đến đẹp trai cực kì.”

“Thầy đi thầy đi được chưa.. “

Thầy nắm lấy tay tôi rồi đi cùng tôi. Khi vừa bước vào thì bao nhiêu người cùng đồng loạt chào “Chào Thầy Tôn... Phó Hiệu Trưởng Tôn...”

Tôi cũng hạnh diện lắm hìhì. Thích thật đấy.

2. Tôi cảm thấy dạo này ăn uống thất thường và còn buồn nôn, đi khám thì phát hiện có thai được 3 tuần rồi. Tôi vừa mừng vừa hồi hộp cầm giấy khám về nhà.

“Thầy ơi... anh ơi...”

Thầy tôi không có ở nhà nên vội vàng đến trường thấy thầy đang nhận chức hiệu trưởng. Vậy niềm vui nhân đôi rồi. Tôi ngồi xuống ghế, thầy đang phát biểu diễn văn... nhìn bề ngoài không ai nhận ra thầy 36 tuổi, nhìn thầy còn trẻ lắm đấy chứ. Áo sơ mi trắng, quần đen, giày nâu bình thường, kèm theo cả vật màu vàng, mang cặp kính tròn màu bạc, trên túi có vài cây bút kèm theo dòng chữ thêu lên “Tôn Mịch Kỳ Xuyên “Hạnh diện thật!

Đọc xong diễn văn tôi đứng dậy vỗ tay,thầy nhìn tôi cười rạng rỡ.

“Con có nghe không, mẹ vui lắm... mẹ từng là đứa học trò phiền phức nhất của ba con mà ba con vẫn chịu mẹ con đấy. Chẳng lẽ ba con chịu kiên nhẫn để yêu mẹ... hìhì Con sau này phải thật thông minh giống ba con đó...” “tôi đặt tay lên bụng.

“Em đang làm gì vậy Mịch Xuyên “

“À ... không có gì”

Thầy nắm tay tôi trước mặt bao nhiêu người rồi kéo tôi vào phòng.

“Thầy... thầy nghe cho rõ nhé”

Thầy ngồi xuống khoanh tay nghiêng người.

“Thầy sắp làm ba rồi đó”

Thầy sững người “thật sao?”

“Vaangg” tôi run tay đưa tờ giấy khám sức khỏe

“... tốt quá..”

Thầy ôm chầm lấy tôi..

3. Tôi về nhà với con người mệt rã rồi, tôi thấy anh ấy đang ngồi soạn bài. Chạy nhào đến ôm rồi dúi đầu vào lòng “Anh ơi! Em không có năng lượng”

“Anh là pin mặt trời của em!”

“Chỉ thế thôi sao?”

“Là thầy giáo, là bác sĩ, là ông bố, là nội trợ, là bảo mẫu và là ông xã của em”

Lúc đó tôi đỏ mặt, quay mặt vào lòng anh không nói nên lời nào.

4. “Thầy... con em có sao không?”

Thầy im lặng đi ra ngoài gặp bác sĩ

_____ 3 ngày trước _____

Tôi gặp Tào Mẫn ở công ty của tôi thì mới biết cậu ấy là thư kí của công ty đối tác bên tôi. Tôi cũng không khỏi ngạc nhiên, cậu ấy kêu tôi lên sân thượng nói chuyện. Tôi có lên và cầm theo 2 ly coffe, cậu ấy giờ chưa có chồng và cậu ấy hỏi tôi

“Cậu có chồng rồi sao thấy nhẫn đính hôn của cậu tôi cũng đủ biết”

“À chồng tôi...”

“Tôi xin lỗi cậu nhé! “Tôi không khỏi bất ngờ

“Chuyện gì?”

“Chuyện năm đó tôi ghét cậu, cho cậu thi chạy khi biết cậu đang bị thương. Còn hoán đổi vở của cậu để cậu phạt quỳ ở hành lang... xin lỗi”

“Sao cậu lại ghét tớ? “Tôi uống một ngụm coffe

“Cậu cũng biết mà! Cậu thân với thầy Tôn Kỳ như thế ... tớ..có cảm tình với thầy từ lúc thi học sinh giỏi cấp 2 rồi”

Tôi ghen ứng ở cổ họng, không nói nên lời.

“Thầy Tôn lúc nào cũng ưng ý một mình cậu... Hôm qua tớ đến trường cũ gặp thầy ấy, tớ có bắt chuyện. Giống như lúc đầu gặp nhau vẫn thanh lịch như ngày nào.”

Tôi vội uống hết coffe và bảo “Thôi... đến giờ tôi làm rồi. Mà mấy chuyện đó cậu không cần xin lỗi nữa đâu... tớ bỏ qua hết đấy!”

Tôi vội xuống bàn làm việc. Nếu cậu ấy biết tôi với thầy Tôn Kỳ cưới nhau mà còn có con nữa thì cậu ấy sẽ... “Mịch Xuyên, chồng cô tìm kìa!”

Tôi hoảng hồn, đứng dậy thì thấy thầy Tôn đưa com cho tôi. Thầy kéo tôi lên sân thượng nhưng tôi cứ bảo đừng rồi lôi kéo đến cantin của công ty mà ăn. Lúc lấy com thầy Tào Mẫn.

“Lại gặp em rồi Tào Mẫn”

“Thầy làm gì ở đây?” Tào Mẫn ngạc nhiên rồi nhìn tôi.

“Thầy với Mịch Xuyên ngồi với em được chứ?”

“Dạ được ạ!”

Thầy ngồi xuống rồi Tào Mẫn hỏi “Hai người...”

“À thầy tiện thể nói luôn. * nắm tay tôi* Mịch Xuyên là vợ thầy, đám cưới 6 tháng trước, nhưng do mất liên lạc với em nên không mời em đến dự được.”

“Sao? Mịch Xuyên là vợ thầy sao?”

“Em đừng quá bất ngờ. Thầy và em ấy yêu nhau từ lúc em ấy năm lớp 11 rồi.”

Lúc đó tôi thấy Tào Mẫn gần như đờ mắt. Cậu ấy vội cầm điện thoại giả vờ như nhận một cuộc gọi rồi đi ngay. Thầy cũng níu kéo lại nhưng bạn ấy cứ bảo có việc bận.

Sao tôi có thể biết cậu ấy thích thầy trước mình được chứ?

Trên đời này có một số người cứ khiến mình cảm thấy là kẻ ngăn chặn đường mình đang đi nhưng mãi về sau mình mới biết mình mới là kẻ chặn đường của họ đang đi. Thật khó xử!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chỉ là thầy muốn ôm em!

4. Tôi gặp Tào Mẫn ở công ty, cậu ta lôi tôi đến lối thoát hiểm trên công ty.

“Mịch Xuyên cậu là loại người đó sao?”

“Thật sự là lúc biết cậu thích thầy thì lúc đó mình và thầy đang quen nhau..”

“ĐỪNG CÓ NGUY BIỆN “cậu ấy hét vào mặt tôi.

“Mấy năm qua tớ chỉ tìm mỗi mình thầy để có thể yêu thầy khi mình đang trưởng thành...” Cậu ấy vừa đẩy vai tôi vừa nói.

“Thật sự là như vậy mà” Tôi nắm lấy tay

“Cậu có biết tôi cực khổ đến mức nào để tìm ra thầy ấy hay không? Tại sao lại xuất hiện cậu..” Lúc đó tôi đang đứng trên bậc cầu thang nhưng không hiểu tại sao lại có nước ở đó. Tôi ngã từ trên cầu thang lăn xuống dưới. Tôi ngất đi.

Tôi tỉnh dậy thì thấy thầy đang bên cạnh.

“Thầy... con em có sao không?”

Thầy im lặng đi ra ngoài gặp bác sĩ. Thầy nhìn tôi và đặt tay lên bụng tôi

“Con của em không sao cả.. em yên tâm đi”

Tôi sợ đến phát khóc, thầy nhìn tôi rồi bảo “chuyện gì đã xảy ra..?”

“Chỉ là em sơ sẩy đi trên cầu thang trượt chân đấy thôi”

Thầy cau mày “sau này em hãy ở nhà đi, công việc thì hãy nghỉ dài hạn đi”

“Không được, em phải đi làm, còn 7 tháng 10 ngày nữa là em bé sẽ ra đời rồi nó gọi tiếng “ba ba qua đây với con”

“Em thật là..”

5 ngày sau tôi xuất viện đến công ty, gặp Tào Mẫn

“Cô xuất viện rồi sao?”

Tôi im lặng vội đi. Tôi thật sự rất tức giận nhưng mà... chen chân vào tình yêu của người khác cũng là điều không tốt.

5. Có lẽ là hôm nay quá mệt nên tôi vừa về nhà là nằm ngủ ngay. Đến tận 10h tối tôi tỉnh giấc, mở cửa phòng ra thì thấy thầy uống thuốc gì đó rất nhiều rồi còn cầm theo tập giấy khám bệnh. “Thầy đi đâu đó?”

“Thầy đi đây một chút rồi về?”

“Là đi đâu? Tại sao đi giờ này?”

“ Hôm nay cô Yến trong trường bị ngất xỉu nên thầy đến thăm vào giờ này?”

Thầy là Hiệu Trưởng nên cũng hay đi thăm giáo viên rất đàng hoàng nhưng sao hôm nay sắc mặt thầy ấy khá là run và lạ nên tôi gặng hỏi thật lâu thì xác minh rằng cô Yến hôm nay ngất xỉu thật. Tôi cũng đi tắm rửa, ăn cơm đàng hoàng rồi nằm coi lại tài liệu. Đến 12h thầy về đến nhà.

“ Cô Yến có sao không?”

“ Không sao cả... thầy thấy mệt thầy ngủ cái nhé”

Chắc là mệt thật nên tôi cũng không hỏi han gì. Đến 12h30 thầy đi ra nhìn tôi

“ Chuyện gì thế?”

“ Thầy.... “

“ hơ”

Thầy đến ôm tôi, cái ôm nó không chặt cũng không quá lỏng, một cách vừa phải. Bao nhiêu câu hỏi cứ hiện lên trong suy nghĩ của tôi: Tại sao lại làm thế? Hôm nay có chuyện gì sao? Thật là khác lạ?

“ Hôm nay có chuyện gì sao?”

“ Không có gì, chỉ là thầy muốn ôm em “

Tôi đứng dậy, thầy liền ôm lấy tôi. Môi chạm môi với nhau, cũng lâu rồi tôi chưa dành thời gian với thầy nên chắc thầy cảm thấy nhớ. Thầy ghì chặt ôm tôi, vừa ôm vừa đi đến cửa phòng. Tôi mở từng cúc áo sơ mi, thầy cũng làm hành động như thế với tôi. Đây là lần thứ 2 trong đời thầy với tôi như thế. Cái lần đầu là lúc đám cưới xong, tôi e ngại không dám cởi đồ ra. Thầy vào phòng với một tí mùi rượu, còn bảo tôi “ Em muốn con trai hay con gái?”

“ Em ... muốn sao cũng được, miễn chúng là con của chúng ta”

Vừa nói dứt lời thầy nắm lấy vai tôi xoay người tôi lại rồi kéo váy cưới của tôi ra, cởi giúp tôi rồi bế tôi lên giường. Tôi ngại đến mức lấy chăn che mặt, thầy hôn lên ngực rồi từ từ xuống dưới. Thầy đưa vào trong hai ba lần thật sâu, đó là lần đầu tiên, đầu tiên trong đời. Lần thứ hai này cũng như lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: End

Dạo này thầy rất kỳ lạ, thầy cứ uống thuốc mà tôi không hề biết. Cứ gặng hỏi thì chỉ trả lời thuốc giảm nhức đầu đấy thôi. Không biết có sao không nhỉ? À tôi sinh em bé rồi! Chúng tôi quyết định đặt cho nó là Tôn Trịnh cho mạnh mẽ, là một đứa con trai đầu tốt nhất là đặt tên có ý chí. Năm nay nó lên 2 tuổi, lúc nào cũng bò qua ba nó không thèm qua tôi tí nào hết. Thầy ôm nó mà bảo “ Tôn Trịnh của ba hôm nay biết bò qua ba nữa kìa “

Tôi cười tít cả mắt.

Năm Tôn Trịnh lên 3 thì bà ngoại tôi qua đời. Mẹ tôi và em tôi gặp nhau trong đám tang, nhìn hai người rất buồn tôi cũng đến hỏi

“ Bữa giờ mẹ sống như thế nào rồi? “

“ Mà cũng biết hỏi mẹ mà sống thế nào sao?”

“ Chị tránh ra đi.”

Tôn Trịnh bò đến tay tôi và òa khóc. “ Thằng bé này là ai?”

Thầy đến mà bảo “ Là con của Mịch Xuyên đó!”

“ Nín nào Tôn Trịnh “

“ Thật là phiền phức.”

Tôi cũng ôm Tôn Trịnh mà khóc, vừa khóc cho bà ngoại vừa khóc cho gia đình của tôi.

Năm Tôn Trịnh lên 6 tuổi, tôi phát hiện ra thầy uống thuốc rất nhiều.

“Thầy... thầy bị sao thế?”

“Chỉ là thuốc đau đầu thôi không sao không sao cả.”

Tôi ôm thầy... “Thầy đừng có rời xa em đây... em sợ lắm”

“Yên tâm đi nào...”

Năm Tôn Trịnh lên 8, cấp sách đến trường học. Tôi và thầy cùng bận rộn nhiều lắm nên thằng nhỏ thường được người giúp việc nhà tôi chăm sóc. Thấy thầy dạo này ốm yếu hay uống thuốc nên tôi đâm ra nghi ngờ, tôi lấy vài viên thuốc của thầy đi kiểm tra thì biết thuốc chữa bệnh suy thận. Tôi lo lắng chạy về nhà nói chuyện rõ ràng với thầy. Thầy mới buồn rầu mà bảo không giấu được nữa nên nói tôi nghe hết “Bị bệnh suy thận lúc Tôn Trịnh vừa sinh ra thôi”. Bỏ ra 1 tháng chạy chữa bệnh thận cho thầy... tôi vừa lo lắng vừa mất tinh thần.

Năm Tôn Trịnh lên 12 tuổi, Học trong trường cũ của tôi. Thầy là hiệu trưởng của trường nên Tôn Trịnh không ý lại có ba làm hiệu trưởng. Tôn Trịnh học rất giỏi đứng đầu khối 6 nhiều tháng. Mỗi lần họp phụ huynh toàn là thầy Tôn Kỳ đi họp.

Tôn Trịnh nhìn ba nó nghi ngờ mà bảo “Ba... sao mẹ lúc nào cũng kêu ba là thầy thế?”

“Mẹ Tôn Trịnh hồi xưa là học trò của ba nên gọi là thầy?”

Tôi lúc đó đi ra nghe Tôn Trịnh nói “Tôn Trịnh, hồi đó ba con điên cuồng theo đuổi mẹ đó”

“Này Mịch Xuyên... hồi đó em tò tình trước mà!”

Tôn Trịnh cười mà bảo “Con không biết ai tò tình trước nhưng mà con...”

“Con thế nào hả” Thầy quay lại bảo

“Con thích một bạn lớp trên nhưng không biết làm sao đây”

Tôi bắt đầu nổi cáu “Cái gì... tại sao không lo học hả?”

“Em à... hồi em cũng yêu đương mà”

“Nhưng lúc em 16 tuổi em mới yêu thầy...”

Tôn Trịnh im lặng...” Con lên phòng đây.” Thầy lên cùng với nó á “Tôn Trịnh con yêu đương sao cũng được nhưng mà phải lo học hành đó”

Năm Tôn Trịnh lên 15 tuổi, thầy bắt đầu nằm viện... tôi lo lắng đến phát khóc.

Năm Tôn Trịnh lên 16 tuổi, bác sĩ bảo tôi đến gặp thầy lần cuối.) Lần cuối đó tôi không nghe nhầm đâu.

“Thầy... thầy đừng như thế chớ..”

Tôn Trịnh khóc rất nhiều lắm. Tôi lúc đó không còn hồn nữa... Thầy cứ bảo “Hãy thay anh chăm sóc Tôn Trịnh thật tốt... anh xin lỗi không đi hết...”

Lúc 12h03 phút trưa... thầy không còn trên cõi đời này...

Một màu trắng đen trước mặt tôi, thầy ấy đang mỉm cười với tôi. Nói thẳng ra là di ảnh của thầy đang mỉm cười với tôi. Khi biết tin Tôn Kỳ qua đời,... cả trường ai cũng sững sốt và thương tiếc. Lúc đó người khóc nhiều nhất là Tào Mẫn và con trai tôi. Tôi chỉ biết im lặng, mặt tái nhợt, không hồn. Tôn Trịnh khóc sụt sùi còn ôm tôi “Mẹ ơi!... Con phải làm sao đây? Con không muốn... không muốn ba mất đâu...”

Tôi ôm nó mà khóc hét lên. Tôi cũng phải làm sao đây.... người em yêu nhất. Anh có nghe rõ không Tôn Kỳ, em thật sự trẻ... quá trẻ. Lúc đầu em phải quan tâm anh nhiều hơn, trách bản thân...

Sau đám tang của thầy, tôi không chán tỉnh được phần nào cả. Tôi tiếp tục việc làm của mình trong trạng thái không hồn... Làm xong công việc tôi nhắc điện thoại lên gọi cho Tôn Kỳ... * Thuê bao... * ờ... thói quen hằng ngày! Tôi quên! Tôi... quên...mất!

Năm Tôn Trịnh lên 18, nó bàn bạc với tôi là chọn ngành giáo kế nghiệp ba nó, lúc đó, tôi phát hiện ra. Tôn Trịnh nó rất giống Tôn Kỳ, rất rất rất giống... tôi không thể ngăn cản nó. Cho nó ngành giáo. Năm Tôn Trịnh lên 22 tuổi, nó được nhà trường cho đi thực tập và thấy năng lực của nó nên quyết định cho nó tốt nghiệp năm 23 tuổi. Về lại trường của ba nó, Tôn Trịnh từ thầy dạy toán trở thành phó hiệu trưởng lúc 26 tuổi. Nó ngồi vào bàn làm việc của Tôn Kỳ... Một hôm nó đi về, nhìn tôi rồi bảo “Mẹ ơi! Lúc đó ai là người tò tình đầu tiên thế?”

Tôi sững sốt câu nói của nó “Sao con hỏi thế?”

“Con chỉ hiểu kỳ thôi?”

“Lúc đó mẹ tưởng ba con chuyển trường nên mẹ mới tò tính với ba con... và ba con cũng là mối tình đầu của em đó”

Nó nhìn tôi. Nó mở cặp ra một quyển sổ đen bằng da, sổ có khóa bên thanh phải, trên sổ còn bám bụi chắc là lau chưa kĩ. “Đây là gì?”

“Con tìm thấy ở dưới sàn nhà có một hòm nhỏ, mở ra thì thấy sổ này. Chắc là của ba!”

Tôi nhìn quyển sổ một hồi quyết định mò mặt khẩu. Tôi còn nhớ ... anh ta từng nói “mặt khẩu của là sinh nhật em?” Tôi liền nhấn sinh nhật tôi, quả nhiên là đúng thật.

- Ngày 5/9, ngày tựu trường đầu tiên của tôi lúc lên làm hiệu phó trường. Tôi đứng trên lầu nhìn thấy một cô bé đi học trễ đang hót hải chạy vào lớp học. Cô bé đó rút cả cặp sách của mình. Thật là học sinh!

- Ngày 6/9, cô bé ngày hôm qua tôi thấy đến văn phòng tôi. Cô bé ấy hậu đậu ngã vào lòng của tôi. Một cảm giác nhẹ nhàng, ... cô bé ấy môi chạm phải ngực tôi, bắt đầu toàn thân tôi như sét ái tình vậy! Tôi liền đưa cho cô bé để phát biểu cảm nghĩ ở trường, để xem năng lực của cô bé

Ngày 10/9, cô bé làm rất tốt phần tôi giao. Thường cho cô bé là cây bút của tôi thích nhất. Tôi chạm những ngón tay cô bé làm tôi xao xuyến mất. Chẳng lẽ cô bé đã ngã vào tim mình sao?

- Ngày 14/9, tôi phát hiện mình thật sự thích cô bé - Mịch Xuyên. Tôi không biết làm sao đây!....

Tôi phát khóc! Vậy là lúc đầu thầy thích tôi trước..... em thật là..!

Ngày 20/12 ngày hôm nay chắc tôi không sống được bao lâu. Tôi muốn nói với em là tôi vẫn muốn yêu em. Dù bất kì chuyện gì đi chăng nữa tôi vẫn yêu em. Nếu một ngày tôi biến mất vì sinh mệnh, xin em hãy tha thứ cho tôi. Nếu có kiếp sau thì tôi sẽ gặp em sớm hơn tất cả những người khác, yêu em sớm hơn một chút. Cảm ơn em đã xuất hiện, đã cho tôi biết thế nào là tình yêu chân thành, cảm ơn em cho tôi có được Tôn Trịnh. Cô bé nhỏ nhắn đã ngã vào lòng tôi, em vẫn mãi là phụ nữ của tôi, vẫn mãi là người tôi yêu một đời, thương một kiếp. “

Lúc này, mắt tôi từ đâu tuôn trào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Một Đời, Thương Một Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.